

HARD
LIJF

MEREDITH
WILD

Het nieuwe opwindende liefdesverhaal
in de onweerstaanbare bestsellerreeks

ROMAN

Ook verschenen van Meredith Wild bij Xander Uitgevers

Harde liefde (2015)

Harde leugen (2015)

Harde lust (2016)

Harde les (2016)

MEREDITH WILD

Hard lijf

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Hard Love*

Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press LLC

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk

Omslagbeeld: Bob Cornelis/Getty Images

Auteursfoto: Birch Blaze Photography

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Meredith Wild

Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 508 3 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn drie wondertjes...

Hoofdstuk 1

Dublin, Ierland

ERICA

We liepen door de zwartgeverfde deuren van The Widow en stapten de levendige pub binnen. Er klonk gelach boven het gestage rumoer van de gasten uit, die opeengepakt in zitjes langs de muren zaten. Met Blakes hand in die van mij leidde ik ons naar de ruimte rond de oude, vierkante bar, het middelpunt van deze plek die was gemaakt voor sterke-drink en joligheid.

Om de hoek zag ik een gezicht oplichten van herkenning, en we glimlachten tegelijkertijd.

‘Professor!’

Ik liet Blakes hand los en baande me een weg naar de man die ik tijdens alle jaren dat ik op Harvard had gezeten had gekend als professor Brendan Quinlan. Hij stond op en begroette me met een stevige omhelzing. Zijn groene trui voelde ruw aan onder mijn handen en zijn peper-en-zout-kleurige haar kietelde tegen mijn wang.

‘Erica! Fantastisch om je te zien. Hoe gaat het met je?’ Zijn

Ierse accent was sterker geworden in de maanden sinds ik hem voor het laatst had gezien.

Hoe zou ik ooit alles kunnen opsommen wat ik had moeten doorstaan sinds ik maanden geleden was afgestudeerd? Toch ging het nu, op dit moment...

‘Goed.’ Ik glimlachte breed en voelde Blakes warmte achter me, en daarna zijn hand zachtjes op mijn onderrug.

Ik keek op naar de man die mijn hart volledig had gestolen sinds de laatste keer dat ik Brendan had gezien. Blakes donkerbruine haar was keurig geknipt voor ons recente huwelijk. Zijn slanke, gespierde bovenlijf ging schuil onder een lichte trui, maar zijn spijkerbroek zat precies op de juiste manier strak om zijn dijen. Misschien was ik een dolverliefde pasgetrouwde vrouw, maar ik was niet de enige die hem bewonderde. Zodra Blake langsliep, draaiden mensen hun hoofd om, al enkele minuten nadat we de pub waren binnengekomen. En omdat hij in alle belangrijke opzichten van mij was, maakte het me niet meer uit wie er keek.

De professor stak zijn hand uit naar Blake. ‘Jij moet de gelukkige jongeman zijn.’

Blake schudde hem de hand en er kwam een rimpeling bij de hoekjes van zijn intens groenbruine ogen toen hij glimlachte. ‘Dat ben ik zeker. Het is me een genoegen u te ontmoeten. Erica spreekt heel lovend over u.’

‘En zij over jou. Jullie zijn me nogal een stel.’ Zijn blik schoot tussen ons heen en weer. ‘Mijn grote ster en de magnaat.’

Ik lachte en leunde tegen Blake aan. ‘Grote ster? Ik weet niet of ik al zover ben.’

De professor gebaarde naar de versleten houten tafel waaraan we gingen zitten. ‘Twijfel daar maar niet aan! Het zou in elk geval een mooie titel voor een boek kunnen zijn. Misschien moet ik hem wel stelen.’

Hij knipoogde, en het gebaar raakte me. Ik had zijn vriendschap en zijn goede raad gemist. Die waren ooit zo vertrouwd, en toen waren ze plotseling weg toen hij was vertrokken voor zijn sabbatical en ik me voor het eerst in het werkende leven waagde. Ik glimlachte vanbinnen toen ik eraan terugdacht hoe we urenlang over mijn businessplan gebogen hadden gezeten en ideeën hadden gewikt en gewogen, en ondertussen bedachten hoe ik moest afstuderen terwijl ik mijn eigen bedrijf aan het opbouwen was. Ik zou nooit vergeten wat zijn steun toen voor me had betekend en hoe ik erdoor aan een reis was begonnen die me meer op de proef zou stellen dan ik ooit had kunnen verzinnen.

Hij was vrijwel op hetzelfde moment dat Blake in mijn leven was gekomen, naar Ierland gegaan. Daar had hij natuurlijk zijn redenen voor gehad. Ondanks zijn focus op bedrijfskunde aan de universiteit was hij vertrokken om een ander soort droom na te jagen, een waarover ik heel graag meer wilde horen.

‘Hoe gaat het met de roman?’

‘Dat gaat hartstikke goed. Er zijn hier genoeg excentrieke figuren om me te inspireren. Ja toch, Mary?’

De serveerster, een vrouw met dik, zwart krullend haar dat naar achteren was getrokken met een haarklem, kwam bij de tafel aan. Ze bracht een pintglas donker bier mee waarvan de schuimkraag tot de rand reikte. Ze zette het

neer, rechtte haar rug en zette haar handen op haar heupen boven de stroken van haar zwarte schortje.

‘Valt hij je lastig? Ik gooi hem er zo uit, hoor. Dat zou niet de eerste keer zijn, hè, Bren?’ Ze knipoogde.

Hij schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Niet nodig, schat. Ik zal braaf zijn.’

We bestelden nog wat pinten en een paar uur later was ik warm van het bier en van het lachen, luisterend naar Brendans verhalen over zijn vrienden daar, en zijn avonturen. We praatten ook over Harvard, en haalden de mooiste herinneringen aan mijn studietijd op. De andere herinneringen sloeg ik zorgvuldig over. Brendan zou nooit iets te weten komen over die schaduwzijde, en ik hoopte oprecht dat hij nooit zou weten hoe dicht Max was gekomen bij een herhaling van dat verleden. Misschien zou Brendan, als hij terug was in Boston, lucht krijgen van de aanklacht wegens aanranding die er tegen zijn voormalige student was ingediend, maar voorlopig was hij zo ver weg dat het niet waarschijnlijk was dat hij erachter zou komen.

Blake en Brendan waren aan het praten over een van Blakes zakelijke ondernemingen toen Mary terugkwam om onze lege glazen af te ruimen.

‘Daar is ze dan. Mijn aanstaande,’ mompelde Brendan, met een accent dat zo mogelijk nog sterker was geworden sinds we waren gekomen.

‘Ach, man.’ Ze gaf hem een klap op zijn arm, nauwelijks een glimlach verhullend.

Hij grijsde stralend en richtte zich weer tot ons. ‘Willen jullie er nog een?’

Ik keek naar Mary’s blad met lege glazen. We konden nog

langer doorgaan, maar dan zouden we er spijt van krijgen. Ik schudde mijn hoofd. 'Ik heb genoeg gehad. Nemen jullie er nog maar een, als je wilt.'

Blake leunde achterover en liet zijn arm over mijn schouder glijden. 'Nee, we moesten maar eens teruggaan. Het wordt al laat.'

Brendan knikte. 'Natuurlijk. Laat me jullie uitlaten, dan.'

'Ik betaal de rekening wel en dan zie ik jullie buiten,' zei Blake.

Brendan protesteerde, maar Mary negeerde zijn smeekbeden om te betalen. Toen hij het eindelijk had opgegeven, verlieten we met z'n tweeën het lawaai van de pub, en stapten het veel rustiger geroezemoes buiten op straat in. Mensen liepen ons in groepjes voorbij, de nabijgelegen pubs in en uit. Een halvemaan deed de straat glanzen. De keien waren vochtig als bewijs van een regenbuitje dat we waren ontlopen terwijl we binnen zaten.

Ik stak mijn handen in mijn zakken en nam alle details van deze nieuwe omgeving in me op.

'Wat een prachtige avond, hè?' Brendan zoog de avondlucht op.

'Nou en of. Ik ben zo blij dat we konden bijpraten, professor.'

Hij gniffelde. 'Brendan! Ik smeeek het je, noem me toch Brendan. In elk geval tot je weer gaat studeren om te promoveren, en dan zien we wel weer verder.'

Ik lachte. 'Dat zie ik niet gebeuren, maar goed dan.'

'Je zou kunnen zeggen dat wat jij hebt meegemaakt jouw opleiding is.' Zijn glimlach verbleekte een beetje en hij begon langs me heen te staren. 'Het spijt me van die Max. Ik

had geen idee dat hij zo'n teleurstelling zou zijn, Erica. Ik had een sprankje hoop in die jongen gezien... Ik was ervan overtuigd dat hij zijn leven sinds zijn jonge jaren had gebeterd.'

Ik keek omlaag, omdat ik niet wilde laten merken wat een zware teleurstelling hij uiteindelijk was geworden.

'Het geeft niet. Dat ligt allemaal ver achter ons,' zei ik zachtjes, terugdenkend aan de e-mailupdate die ik de professor had gestuurd, een paar dagen nadat ik had gehoord dat Max en mijn ex-medewerker Risa bedrijfsinformatie hadden gestolen en die hadden gebruikt om hun concurrerende bedrijf te lanceren. Ik had niet gewild dat de professor zich schuldig voelde, maar wilde alleen maar voorkomen dat hij nog meer onwetende studenten voor hulp of steun naar Max stuurde.

Max was veel gevaarlijker gebleken dan ik in eerste instantie van hem had gedacht. Als ik niet zo betrokken was geraakt bij Blake, was hij er misschien niet zo op gebrand geweest om me op elke mogelijke manier te gronde te richten. Maar ik was niet van plan het goed te praten voor hem, en ik wilde niet dat iemand anders zou moeten ondergaan wat ik had meegemaakt.

'Misschien is het op een bepaalde manier goed gekomen, doordat je Blake ontmoette. Na regen komt zonneschijn, zeggen ze wel eens.'

'Absoluut. De afgelopen paar maanden zijn zwaar geweest, maar ik had ze niet door kunnen komen zonder hem.'

Ik had me altijd voorgestaan op mijn onafhankelijkheid. Ik was verlaten, gekwetst en in de steek gelaten. Ik was onderschat en afgewezen. Ik had niet gedacht dat ik me ooit zo

zou binden aan iemand anders. Maar ik kon me niet voorstellen dat ik de afgelopen paar maanden zou zijn doorgelopen zonder Blake aan mijn zijde. En ik kon me vandaag of alle dagen die nog zouden komen niet voorstellen zonder zijn liefde en zijn steun. Het jawoord geven, geloften uitwisselen en hem mijn vertrouwen geven was gemakkelijker geworden na alles wat we hadden meegemaakt.

‘Ben je er klaar voor?’ Blake was door de deur van de pub gestapt en naast me komen staan, en daarmee kwam er een eind aan mijn gemijmer en aan ons gesprek.

Ik kon niet zeggen dat ik het erg vond. Ik vond het heerlijk om mijn oude vriend weer te zien, maar ik was er klaar voor om weer in Blakes armen te zijn, op een stil plekje met z’n tweeën. We waren tenslotte op huwelijksreis.

Ik beet glimlachend op mijn lip. Mijn huwelijksreis, met mijn échtgenoot.

Ik keerde me naar de professor voor nog een laatste omhelzing en daarna namen we afscheid.

Blake en ik begonnen te lopen langs de nu vertrouwde weg terug naar ons hotel, door de donkere, oneffen straten het stadscentrum van Dublin uit. Een voorbode van regen en de achtergebleven geur van verse bloemen die uren eerder op straat waren verkocht, hingen in de lucht.

Ik hield Blakes hand vast en bewonderde de details van de architectuur van de gebouwen die langs de oude straten stonden, en begroette de vrolijke gezichten die we op de stoep tegenkwamen. Het was bijna middernacht, maar ons dagritme was in de war, en ik hoefde nergens dringend naartoe zolang we samen waren.

De hereniging met mijn oude professor herinnerde me

aan een eenvoudiger periode in mijn leven. Er was zo veel gebeurd sinds die eerste bespreking in de bestuurskamer van Angelcom die professor Quinlan had geregeld, toen nog met Max' ondersteuning. Op dat moment had ik nooit kunnen weten dat ik stapelverliefd zou worden op de verwaande investeerder die tegenover me zat... dat ik zijn vrouw zou worden. Maar zo was het gegaan, en nu waren we zo hecht met elkaar verbonden als twee mensen maar konden zijn.

Blake trok me dichter tegen zich aan en streek zachtjes een kus over mijn wang. 'Ik mag Brendan wel. Ik begrijp waarom hij een vriend is geworden.'

Ik glimlachte. 'Het lijkt vreemd om hem een vriend te noemen terwijl hij zo veel meer is geweest, maar het is waar. Hij heeft me aangemoedigd om het bedrijf op te bouwen terwijl ik zo veel twijfels had. Hij is de reden dat ik het pad heb genomen dat ik heb genomen.'

'Een pad dat je recht naar mij heeft geleid.' Hij kneep in mijn hand. 'Wat bof ik toch.'

Ik keek op en kuste zijn wang terwijl we liepen. Ik bofte ook. Dat kon ik niet ontkennen.

Maar met alle dromen die ik in het begin had gehad, waarin ik een voorstelling maakte van waar het ondernemerschap me zou brengen, had ik nooit verwacht dat ik de weg zou gaan die ik was gegaan. Met de hulp van Sid en Alli had ik een bedrijf opgebouwd dat was gegroeid en dat externe partners had aangetrokken die beloofden het naar een hoger niveau te tillen. Een paar dagen nadat ik afstand had gedaan van mijn aandeel in het bedrijf, was ik erachter gekomen dat Isaac Perry en Blakes ex de touwtjes in han-

den zouden krijgen. Die verschrikkelijke ontwikkeling had me in een emotionele draaikolk gestort waar ik nog niet helemaal van hersteld was.

Ik dacht terug aan de laatste dag dat ik in het kantoor van Clozpin was geweest, toen ik nog geen flauw idee had wat ik had gedaan, waar ik afstand van had gedaan. Ik herinnerde mezelf eraan dat wat er nu ook gebeurde, of het bedrijf nu bloeide of te gronde ging, ik nooit meer terug zou kunnen gaan.

‘Wat ben je stil. Waar denk je aan?’ vroeg Blake.

Ik blies mijn adem uit en schudde mijn hoofd. ‘Het bedrijf, denk ik. Soms kan ik nog steeds niet geloven dat ik er geen deel meer van uitmaak.’

‘Daar moet je je niet door laten opvretten,’ zei hij zachtjes. ‘Dat ligt nu achter je en je hebt een schitterende toekomst voor je.’

‘Meestal probeer ik er niet aan te denken.’

Hij zweeg even voordat hij weer sprak. ‘Ik weet dat het nog steeds pijn doet. En ik vind het vreselijk dat je afscheid moest nemen van iets waar je zo veel van jezelf in had gestort. Maar nu ben je vrij. De wereld ligt aan je voeten. Ondanks alles wat er is gebeurd, is dat niet slecht.’

Misschien had hij gelijk, maar er was nog steeds zo veel onbekend wat mijn professionele toekomst betreft. ‘Clozpin gaf me een doel. Ik kan alleen maar hopen dat Geoff's nieuwe projecten me hetzelfde gevoel zullen geven. In elk geval is het grootste deel van het team er nog steeds, dus zal het niet volkomen vreemd aanvoelen.’

Dankzij het feit dat Blake me in het bestuur van Angelcom had aangesteld had ik de gelegenheid gekregen te in-

vesteren in nieuwe projecten die de leegte konden opvullen. Geoff Wells was programmeur en had dezelfde ondernemersvonk die ik in mezelf herkende. Zozeer dat toen alles op z'n gat viel bij Clozpin, Sid, Alli en ik genoeg geloof in zijn concept hadden om ons te herpakken en het te zien als onze volgende onderneming.

‘Ik investeer al lang genoeg om passie te herkennen als ik die zie. Ik zie het bij Geoff en ik heb het altijd al bij jou gezien. Je zult alles geven om een succes te maken van deze onderneming. Dat ligt in je aard. Geloof me maar. Eén mogelijkheid die niet volgens plan verliep, zal daar niets aan veranderen.’

De herinnering aan de teleurstelling, van een zielsvernietigende mislukking, galmde door me heen. Hoe meer tijd er verstreek, hoe meer ik me emotioneel kon losmaken van wat Isaac en Sophia hadden gedaan. Hoe meer ik de ervaring kon zien voor wat ze was: een hoofdstuk... een leer-moment dat ik niet gauw zou vergeten. Het feit dat ik uit het bedrijf was gerukt dat zo veel voor me had betekend, was niet meer zo ondraaglijk als in het begin, maar de wond was nog steeds gevoelig.

‘Wie weet. Op de een of andere manier heb ik toch het gevoel dat ik ergens... gefaald heb.’ Het schuldgevoel knaagde aan me als een boze droom die ik niet kon afschudden.

Hij keek op me neer. ‘Je hebt niet gefaald. Je hebt iets geleerd.’

Ik schopte met de zool van mijn schoenen tegen de stenen terwijl we liepen, en vermeed zijn blik.

‘Ik heb het zelf al een paar keer meegemaakt, weet je. Je moet me vertrouwen.’

Ik grijnsde. ‘Daarom ben ik natuurlijk ook met je getrouwd. Vanwege je zakelijke inzicht en je enorme wijsheid.’

Hij trok een wenkbrauw op.

‘En je bergen met geld,’ voegde ik er snel aan toe.

‘Probeer je me nou te vertellen dat je niet om mijn opvallend knappe uiterlijk met me bent getrouwd? Misschien ben ik wel beledigd.’

Ik tuitte mijn lippen en probeerde ernstig te kijken. ‘Als ik één ding zou moeten kiezen dat de doorslag gaf, dan zou ik zeggen dat je zo buitengewoon goed was in bed. Ik denk dat dat het terrein is waarop je echt uitblinkt.’

‘Nou,’ – hij lachte met een twinkeling in zijn ogen – ‘dan is mijn doel in elk geval duidelijk.’

Hij kneep me stevig in mijn kont. Ik duwde hem lachend weg toen we bij een straatartiest kwamen die voor een minimaal publiek aan het zingen was. Een groepje Franssprekende toeristen stond in de buurt, en aan de overkant van de straat zat een oudere man, smerig van het leven op straat, scheef te grijnzen.

We hielden onze pas in om te luisteren terwijl de toeristen zich verspreidden. Het nummer was droevig, maar vol liefde, en de manier waarop de zanger elk couplet vertolkte, was rauw en emotioneel. Blake draaide me naar zich toe, waardoor we borst tegen borst stonden. Met onze vingers elkaar gestrengeld, zijn adem warm tegen mijn haar, begon hij een eenvoudige, naamloze dans met me. Ik wiegde naar hem toe en sloot mijn ogen, en hield me vast aan zijn lichaam zoals ik me aan elk magisch moment tussen ons vasthield.

Ik deed mijn best de tekst te verstaan door het sterke accent van de zanger heen en pikte op wat hij zong.

*When misfortune falls sure no man can shun it.
I was blindfolded I'll ne'er deny.
Now at nights when I go to my bed of slumber,
The thoughts of my true love run in my mind.*

Het was even stil nadat de stem van de jongeman was weggestorven in de nacht. Het was een somber nummer, dat slechts lichter werd door zijn hartstochtelijke vertolking. Net als zo veel in het leven was de pijn wat je ervan maakte. Hij had van iets droevigs iets moois gemaakt.

Ik zuchtte en nestelde me tegen Blakes borst. Zijn lichaam straalde warmte uit. Zijn hartslag was een gestage herinnering aan zijn steun, zijn liefde; een kracht die me had gered, me had veranderd en me heel had gemaakt op manieren die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Hij tilde mijn kin op en de glinstering in zijn ogen stemde overeen met de passie in mijn hart. Hij deed zijn volle lippen van elkaar, maar aarzelde, en we keken elkaar even zwijgend aan.

‘Ik ga je de hele wereld laten zien, Erica.’

‘Ik kan me niet voorstellen dat ik er zonder jou ook maar een minuut van zou genieten,’ fluisterde ik.

Hij beëindigde onze langzame dans, streek met een vinger over mijn lippen, en zijn gezicht stond nu zo ernstig dat mijn volgende ademhaling in gevaar kwam.

‘En ik ga je weer helemaal opnieuw verliefd op me laten worden. Elke ochtend en elke avond. In elke stad en aan de rand van elke oceaan. Ik zal je eraan herinneren waarom je van mij bent en waarom ik altijd van jou ben geweest.’

Ik haalde onvast adem en voelde zijn belofte helemaal tot

in mijn ziel. Ik slikte moeizaam en vond mijn stem weer. 'Ik denk dat je op het goede spoor zit.'

Ik boog naar hem toe tot onze lippen elkaar raakten. Eerst zacht en langzaam, en daarna werd de kus intenser en kaapte elke gedachte weg die niet om zijn smaak en aanraking draaide.

We gingen een beetje uit elkaar toen een gruizige stem ons onderbrak.

'Ga maar met haar vrijen, kerel, voordat ze zich bedenkt.'

Achter ons gaf de man die zijn onderkomen voor de nacht had gezocht in het portiek van een dure winkel ons een onvolmaakte grijns, en vergezelde zijn wijze woorden door een vriendelijk heffen van zijn flesje sterkedrank.

Ik glimlachte, en Blake, te beoordelen aan de donkere blik in zijn ogen, leek de uitdaging van de vreemdeling onmiddellijk op te pakken.

'Dat ben ik van plan,' mompelde hij, met een toon vol fluwelen, zalige dreiging.

Mijn huid prikte en hij drukte een kus op mijn mond die zo veel meer beloofde.